Nr. 19. Warszawa, dnia 14 grudnia 1929 r. Rok XII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 30 zł. Cena egzemplarza 2 zł.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

---

z 4 grudnia Nr. 82. Rok 1929

Poz. 611. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o umundurowaniu funkcjonarjuszów państwowych pełniących nadzór nad rybołówstwem morskiem*)

*) podane w wyjątkach

§ 1. Urzędnicy i funkcjonarjusze niżsi powołani do nadzorowania rybołówstwa morskiego, mają prawo noszenia munduru, oznak służbowych i uzbrojenia, określonych w niniejszem rozporządzeniu.

§ 2. Umundurowanie urzędników:

. . . .

5) Broń palna krótka w czarnym futerale na czarnym pasie na wierzchu.

§ 3) Umundurowanie funkcjonarjuszów niższych:

. . . .

5) Broń—jak dla urzędników (§ 2 pkt. 5).

Poz. 612. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1929 r. o pobycie cudzoziemców na niektórych obszarach Rzeczypospolitej.

Na podstawie art. 12 punkt b. i c. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. o pobycie cudzoziemców na niektórych obszarach Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 917) przedłuża się do dnia 1 stycznia 1932 r.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 613. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Spraw Wojskowych z dnia 19 października 1929 r. w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Skarbu o obowiązku dostarczania, jako środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju, wozów z zaprzęgiem zwierzęcym, zwierząt z uprzężą pociągową, oraz zwierząt wierzchowych i jucznych z rzędem.

Na zasadzie art. 4 i 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 listopada 1927 r. o obowiązku dostarczania środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 883) zarządza się co następuje:

Do art. 1.

§ 1. Za wozy należy uważać:

a) wozy gospodarcze, jednokonne i parokonne, czterokołowe (szerokotorowe) o żelaznych lub drewnianych osiach i żelaznych obręczach;

b) wozy gospodarcze jednokonne i parokonne, czterokołowe (wąskotorowe) o żelaznych lub drewnianych osiach i żelaznych obręczach;

c) sanie jednokonne i parokonne;

d) bryczki zwykłe i tym podobne pojazdy otwarte, osobowe, czterokołowe, jednokonne i parokonne.

Za zwierzęta pociągowe należy uważać: konie, muły, osły i woły.

Za zwierzęta wierzchowe uważa się konie, za zwierzęta juczne — konie, muły i osły.

§ 2. Obowiązek świadczenia wozów obejmuje zarazem obowiązek dostarczenia zaprzęgu zwierzęcego, t. j. zwierząt pociągowych wraz z uprzężą. Ilość zwierząt pociągowych określa się w stosunku do typu danego wozu.

Obowiązek świadczenia zwierząt pociągowych obejmuje zarazem obowiązek dostarczenia uprzęży.

Zwierzęta wierzchowe i juczne dostarcza się wraz z uprzężą (rzędem). Jako zwierzęta wierzchowe nie mogą być przedmiotem świadczenia konie poniżej 4 lat życia.

Do art. 3.

§ 3. Obowiązek utrzymywania przez obsługę środka przewozowego w czasie drogi w stanie zdatnym do użytku — dotyczy również obowiązku utrzymywania w stanie zdatnym do użytku zaprzęgu zwierzęcego, uprzęży pociągowej, względnie rzędu (na zwierzętach wierzchowych oraz jucznych) zależnie od dostarczonego środka przewozowego.

§ 4. Koszt utrzymania środka przewozowego w stanie zdatnym do użytku, tudzież wyżywienia obsługi oraz zwierząt przez czas trwania obowiązku świadczenia, obciąża osobę obowiązaną do dostarczenia środka przewozowego.

Do art. 4.

§ 5. Urzędy gminne, z wyjątkiem wskazanych w § 11, obowiązane są założyć i utrzymywać w stałej ewidencji wykazy alfabetyczne wszystkich posiadaczy, znajdujących się w gminie następujących środków przewozowych:

a) wozów z zaprzęgiem zwierzęcym,

b) zwierząt z uprzężą pociągową,

c) zwierząt wierzchowych z rzędem,

d) zwierząt jucznych z rzędem.

Wykazy alfabetyczne sporządza się oddzielnie, dla każdego rodzaju środków przewozowych, wymienionych pod a) — d).

W gminach, składających się z większej ilości miejscowości (wsi, osad), wykazy te sporządza się osobno dla każdej miejscowości (wsi, osady).

§ 6. Na podstawie wymienionych w § 5 wykazów alfabetycznych, urzędy gminne sporządzają co roku, celem zapewnienia kolejności i równomierności przy powoływaniu do świadczeń, listy kolejności osób obowiązanych do dostarczenia środków przewozowych, wymienionych w § 5 punkty a) — d), a to oddzielnie dla każdego rodzaju wymierzonych środków przewozowych.

W gminach, składających się z większej ilości miejscowości (wsi, osad), listy kolejności powinny być prowadzone dla każdej miejscowości zosobna, a każdy sołtys powinien otrzymać odpis listy kolejności swej wsi.

§ 7. W listach kolejności wykazuje się wszystkie osoby, posiadające wymienione w § 5

środki przewozowe, z wyjątkiem tych osób, które w myśl art. 5 ustęp pierwszy punkty 1—3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 883) zwolnione są od obowiązku dostarczania środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (§ 12), oraz z wyjątkiem tych osób, które posiadają wyłącznie środki przewozowe, wyłączone w myśl art. 5 ustęp drugi punkty 1 — 10 tego rozporządzenia, z pod obowiązku takich świadczeń.

Natomiast osoby, które posiadają prócz środków przewozowych zwolnionych od obowiązku świadczenia na rzecz wojska, również środki przewozowe od tego obowiązku nie zwolnione, powinny być zamieszczone w listach kolejności, a przy ich nazwiskach należy obok środków przewozowych, podlegających obowiązkowi świadczeń, wykazywać w osobnych rubrykach także ilość i rodzaj środków przewozowych zwolnionych, od tego obowiązku.

§ 8. Przy układaniu list kolejności przez urząd gminny, należy przestrzegać następujących postanowień:

a) pierwszeństwo przed innymi otrzymują w liście kolejności, trudniący się zawodowo przewozem osób lub rzeczy;

b) posiadacze dwu lub więcej środków przewozowych tego samego typu, wyprzedzają w liście kolejności posiadaczy jednego środka przewozowego;

c) posiadacze środków przewozowych używanych dla celów handlowych lub przemysłowych, wyprzedzają posiadaczy środków przewozowych, utrzymywanych dla celów gospodarstwa rolnego.

Lista kolejności sporządzana na rok następny powinna, ze względu na konieczną ciągłość kolejności we wzywaniu do świadczeń, nawiązywać do listy z roku poprzedniego.

§ 9. Urzędy gminne sporządzają listy kolejności z końcem każdego roku na rok następny w takim terminie, ażeby najpóźniej dnia 15 grudnia mogły być podane do powszechnej wiadomości.

Podanie do powszechnej wiadomości następuje w sposób w danej gminie przyjęty, oraz przez wywieszenie w urzędzie gminnym.

W ciągu dwóch tygodni od dnia podania do powszechnej wiadomości, osoby zainteresowane mogą wnosić do urzędu gminnego reklamacje. W razie uwzględnienia reklamacji, urząd gminny poprawia odpowiednio listę kolejności, w razie zaś nieuwzględnienia, o ile osoba reklamująca nadal reklamację podtrzymuje, przedkłada ją do decyzji powiatowej władzy administracji ogólnej. Przedłożenie reklamacji nie wstrzymuje wejścia w życie listy kolejności z dniem 1 stycznia danego roku kalendarzowego.

§ 10. Przy wydawaniu nakazów dostarczenia środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju, należy przestrzegać porządku ustalonego w liście kolejności dla danego rodzaju środka przewozowego.

Wyjątki są dopuszczalne bądźto z powodów, które powstały po sporządzeniu listy kolejności, bądźteż z uwagi na objekt podlegający przewiezieniu, oraz w odniesieniu do rolników w okresie prac wiosennych, żniw oraz prac jesiennych. W tych wypadkach w miejsce osoby zwolnionej od dostarczenia środka przewozowego, powinna być pociągniętą do tego świadczenia osoba znajdująca się w liście kolejności pod następną liczbą kolejną.

Osoba zwolniona od świadczenia, po ustaniu powodu zwolnienia, powinna być pociągniętą do świadczenia bezpośrednio przed osobą, na którą wedle listy kolejności przypadałaby kolejność świadczenia.

§ 11. Przepisy §§ 5 — 9 o układaniu wykazów alfabetycznych i list kolejności osób obowiązanych do dostarczenia środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju, nie mają zastosowania do miast wydzielonych dla celów administracji samorządowej, tudzież do miast o liczbie ludności ponad 25.000 mieszkańców.

W miastach tych wykazów alfabetycznych i list kolejności nie prowadzi się, natomiast do świadczeń powołuje się w pierwszym rzędzie te osoby, które zawodowo trudnią się wykonywaniem przewozu osób lub rzeczy, następnie zaś posiadaczy dwu lub więcej środków przewozowych.

Do art. 5.

§ 12. Środki przewozowe, będące w posiadaniu funkcjonarjuszów państwowych lub osób będących w czynnej służbie wojskowej i używane przez te osoby celem wykonywania służby, zostają zwolnione od obowiązku świadczeń. Wymienione środki przewozowe tych osób nie mają być umieszczane w listach kolejności (§ 6) osób powołanych do świadczeń.

O niezbędności środków przewozowych, będących w posiadaniu i używaniu funkcjonarjuszów samorządowych, celem wykonywania służby, tudzież będących w posiadaniu i używaniu duchownych uznanych przez Państwo wyznań religijnych celem wykonywania posług religijnych, decyduje powiatowa władza administracji ogólnej, na wniosek władzy przełożonej funkcjonarjusza samorządowego, względnie na prośbę danego duchownego.

§ 13. Zarejestrowanemi przez Ministerstwo Rolnictwa stacjami, polami doświadczalnemi oraz fermami, w myśl punktu 6 ustępu drugiego art. 5 są takie ośrodki rolnicze, które posiadają wydane przez Ministerstwo Rolnictwa zaświadczenia o uznaniu danego ośrodka rolniczego za stację rolniczą, pole doświadczalne lub fermę.

§ 14. Zaświadczeniami uznanemi przez Ministerstwo Rolnictwa, w myśl punktu 7 ustępu drugiego art. 5, są świadectwa wystawiane przez Ministerstwo Rolnictwa o wpisaniu konia do jednej z następujących ksiąg stadnych:

a) polskiej księgi stadnej koni pełnej krwi angielskiej,
b) polskiej księgi stadnej koni wysokiej pół krwi angielskiej,
c) polskiej księgi stadnej koni arabskich.

§ 15. Przez klacze zarodowe rozumieć należy klacze, które posiadają świadectwo zarejestrowania, wystawione przez organizacje społeczno-rolnicze i izby rolnicze, wymienione w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 9 października 1926 r. w sprawie rejestracji klaczy zarodowych (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 608).

Do art. 7.

§ 16. Dokumentem marszowym przewidzianym dla oddziałów wojskowych jest pisemny rozkaz wykonania pewnej podróży, lub uskutecznienia przewozu osób lub rzeczy, wystawiony przez dowódcę (komendanta) jednostki administracyjnej (równorzędnego lub wyższego) względnie przez inną upoważnioną władzę lub organ wojskowy.

Na dokumencie tym umieszcza się klauzulę następującej treści: „Dowódca oddziału . . . . (stopień, imię i nazwisko) . . . . pułku (bataljonu, baterji, kompanji i t. d.) uprawniony jest wraz z oddziałem do korzystania ze środków przewozowych w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 12 listopada 1927 r. o obowiązku dostarczania środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 883). Zapotrzebowanie zgłoszone za L. . . . . dnia . . . . w . . . (nazwa władzy)".

Klauzulę powyższą podpisuje uprawniony dowódca (ust. pierwszy § 16) przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej.

Dla oddziałów pomiarowych wojskowego Instytutu Geograficznego dokumentem marszowym jest legitymacja wojskowej służby geograficznej wedle wzoru ustalonego przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 17. Poszczególne osoby, pełniące czynną służbę wojskową, mogą korzystać ze środków przewozowych na podstawie rozkazu wyjazdu wystawionego wedle obowiązujących w tej mierze przepisów wojskowych. Na rozkazie wyjazdu umieszcza wskazany w § 16 dowódca (władza lub organ wojskowy) klauzulę analogiczną w treści do klauzuli wskazanej w § 16, opatrując ją również podpisem i pieczęcią urzędową.

Dla oficerów wojskowej służby geograficznej rozkazem wyjazdu jest legitymacja wojskowej służby geograficznej wedle wzoru ustalonego przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 18. Dokument marszowy, rozkaz wyjazdu, względnie legitymacja wojskowej służby geograficznej, wystawione w sposób przewidziany w §§ 16 i 17 są dokumentami legitymacyjnemi wobec władz, u których zgłoszono zapotrzebowanie, oraz wobec posiadaczy przydzielonych środków przewozowych.

§ 19. O potrzebie korzystania ze środków przewozowych w myśl art. 7 decyduje władza wojskowa powołana do wystawienia dokumentu marszowego, rozkazu wyjazdu lub legitymacji wojskowej służby geograficznej, — w szczególności zaś, władza wojskowa decyduje, czy zachodzi podróż służbowa, służbowy przewóz rzeczy, względnie przewóz osób lub rzeczy w związku z podróżą służbową.

Za służbowy przewóz rzeczy, względnie przewóz rzeczy w związku z podróżą służbową, uważa się również przewóz instrumentów, narzędzi oraz materjału do budowy sygnałów i wież trjangulacyjnych.

Do art. 8.

§ 20. Prawo wystawienia zapotrzebowania celem dostarczenia środka przewozowego posiadają dowódcy (komendanci) jednostek administracyjnych (równorzędni i wyżsi), względnie inne upoważnione władze lub organa wojskowe.

Dowódcy ci (ust. pierwszy) są również uprawnieni do wystawiania na dokumentach marszowych, rozkazach wyjazdu, względnie legitymacjach wojskowej służby geograficznej zezwoleń na bezpośrednie wystawianie zapotrzebowań na środki przewozowe, a to w czasie trwania stanu wyjątkowego, w wypadkach klęsk żywiołowych, oraz w wypadkach zarządzenia asystencji wojskowej (ust. 3, art. 8).

Do art. 10.

§ 21. Uprawniony, który w warunkach przewidzianych w art. 10 zwraca się bezpośrednio do posiadacza środka przewozowego z żądaniem jego dostarczenia, wystawia pisemny nakaz dostarczenia środka przewozowego, który powinien zawierać następujące dane:

a) wymienienie dokumentu marszowego, rozkazu wyjazdu, względnie legitymacji wojskowej służby geograficznej, uprawniającego do korzystania ze środków przewozowych przy oznaczeniu władzy, która go wystawiła oraz wskazaniu daty i liczby;
b) wskazanie osoby, którą wezwano do dostarczenia środka przewozowego;
c) oznaczenie ilości i jakości środków przewozowych;

d) oznaczenie potrzebnej obsługi, zdolnej do prowadzenia środków przewozowych;

e) oznaczenie czasu, przez który środek przewozowy będzie przypuszczalnie używany;

f) czytelny podpis uprawnionego, oraz wskazanie formacji do jakiej uprawniony przynależy.

Na żądanie wezwanego do dostarczenia środka przewozowego, należy okazać mu dokument legitymacyjny (§ 18).

Do art. 15.

§ 22. Przy ustalaniu stawek wynagrodzenia, należy brać pod uwagę rzeczywiste koszty utrzymania środka przewozowego i obsługi przez okres czasu, liczony od chwili wyruszenia z miejsca zamieszkania do wyznaczonego miejsca, aż do chwili powrotu do miejscą zamieszkania posiadacza.

§ 23. Wynagrodzenie za spełnienie obowiązku dostarczenia środka przewozowego obciąża budżet Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Do art. 16.

§ 24. Zgłaszający pretensję o odszkodowanie z powodu utraty, zniszczenia lub uszkodzenia środka przewozowego, powinien dołączyć do tego zgłoszenia nakaz dostarczenia środka przewozowego, tudzież potwierdzenie o korzystaniu z tego środka, przewidziane w art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 12 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 883).

Dla ustalenia okoliczności, mających być podstawą rozstrzygnięcia, powiatowa władza administracji ogólnej przeprowadza rozprawę ustną w trybie określonym w art. 44 — 48 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

§ 25. Wypłata odszkodowania z tytułu zniszczenia, utraty lub uszkodzenia środka przewozowego obciąża budżet Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Do art. 17.

§ 26. Gdy korzystający ze środka przewozowego wynagrodzenia nie zapłacił (ust. 2 art. 17), powinien o tem bezzwłocznie złożyć meldunek swej władzy przełożonej, która spowoduje natychmiastowe przekazanie tej należności przez płatnika do powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania świadczącego.

§ 27. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu.

Poz. 614. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 października 1929 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości w sprawie wyznaczenia terminów licytacji majątków nieruchomych.

§ 1. Na mocy art. 1142 ustawy postępowania cywilnego wyznacza się na lata 1930, 1931 i 1932 do sprzedaży przez licytację majątków nieruchomych następujące terminy:

I. Dla nieruchomości miejskich:

1. od 2 do 18 stycznia włącznie,
2. od 2 do 18 marca włącznie,
3. od 2 do 18 maja włącznie,
4. od 2 do 18 września włącznie,
5. od 2 do 18 listopada włącznie.

II. Dla nieruchomości ziemskich:

1. od 2 do 18 lutego włącznie,
2. od 2 do 18 kwietnia włącznie,
3. od 2 do 18 czerwca włącznie,
4. od 2 do 18 października włącznie,
5. od 2 do 18 grudnia włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze st. m. Warszawy i województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego.

---

z 9 grudnia Nr. 83. Rok 1929

Poz. 615. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 18 lipca 1929 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Bolesławiec w powiecie wieluńskim, województwie łódzkiem przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich.

Poz. 616. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 20 lipca 1929 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Sołotwina w powiecie bohorodczańskim, województwie stanisławowskiem przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich.

Poz. 617. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 października 1929 r. o utworzeniu urzędu opłat stemplowych w Lublinie.

Poz. 618. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 listopada 1929 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów katastralnych w okręgu administracyjnym izby skarbowej we Lwowie.

Poz. 619. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 7 listopada 1929 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 29 lutego 1928 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie materjałów wybuchowych.

Poz. 620. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn 20 listopada 1929 r. w sprawie opłaty stemplowej od obrotu papierów wartościowych.

Poz. 621. Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa, Komunikacji i Robót Publicznych, z dnia 23 listopada 1929 r. w sprawie wykonania art. 12, 13, 32, 36 i 48 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 sierpnia 1927 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych.

Na podstawie art. 99 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 sierpnia 1927 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 687) zarządza się co następuje:

§ 1. Do udzielania danych, określonych w art. 12 i 13, oraz do wykonywania w przedsiębiorstwach czynności związanych z dopełnieniem obowiązków, wymienionych z art. 32, 36 i 48, powinny przedsiębiorstwa, obowiązane do świadczeń, wyznaczać stale na żądanie właściwych władz państwowych z pośród swego personelu pełnomocników, upoważnionych do występowania wobec wspomnianych władz imieniem przedsiębiorstw i dających gwarancję dochowania tajemnicy przy pełnieniu wymienionych wyżej czynności.

Żądania władz wystosowane do pełnomocników mają moc wiążacą odnośne przedsiębiorstwa.

Ustanawianie powyższych pełnomocników następuje w porozumieniu z właściwemi władzami państwowemi.

§ 2. Sposób wyznaczania pełnomocników oraz tryb załatwiania przez nich czynności, zażądanych przez władze państwowe, określą instrukcje wydane przez zainteresowanych ministrów.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 622. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 28 listopada 1929 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy pocztowej.

Poz. 623. Obwieszczenie Ministra Reform Rolnych z dnia 29 listopada 1929 r. o sprostowaniu omyłki w rozporządzeniu Ministra Reform Rolnych o zastosowaniu uproszczonego postępowania przy naprawie ustroju rolnego, gospodarstw, przeciętych granicą wschodnią Państwa.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 2 grudnia Nr. 277 Rok 1929

Poz. 639. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 640. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 641. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 642. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 643. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 listopada 1929 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

z 3 grudnia Nr. 278 Rok 1929

Poz. 644. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Oficerskiego Orderu Odrodzenia Polski oraz Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 645. Zarządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 5 września 1929 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie mieszkań służbowych dla urzędników i funkcjonarjuszów Ministerstwa Robót Publicznych oraz podległych mu urzędów.

z 4 grudnia Nr. 279 Rok 1929

Poz. 646. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1929 r., w sprawie zwinięcia Ekspozytury Urzędu Celnego w Krakowie z siedzibą w Dąbrówce Infułackiej.

Poz. 647. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30 listopada 1929 r.,

w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na terenie województwa pomorskiego i poznańskiego na rok służbowy 1930/31.

Poz. 648 Obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych.

Poz. 649. Umowa, ustalająca warunki pracy i wynagrodzenia dozorców domowych m. Grodna na rok służbowy 1929/30.

z 5 grudnia Nr. 280 Rok 1929

Poz. 650. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalające warunki pracy i płacy dozorców domowych na rok gospodarczy 1930/31, na obszarze m. Koła.

---

z 6 grudnia Nr 281 Rok 1929

Poz. 651. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych, z dnia 14 listopada 1929 r., co do wykonania § 9 i 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28 stycznia 1927 r., w sprawie utworzenia Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego Rady Naukowej Wychowania Fizycznego oraz Wojewódzkich, Powiatowych i Miejskich Komitetów Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego („Monitor Polski" Nr. 26/27, poz. 59).

Na podstawie § 16 wyżej wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1927 r. zarządza się, co następuje:

§ 1.

Członkowie Wojewódzkich, Powiatowych i Miejskich Komitetów Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego są powoływani na okres dwuletni.

§ 2.

Przewodniczący Komitetów przedstawiają władzy, upoważnionej w myśl §§ 9 i 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1927 r., wnioski o mianowanie członków do dnia 10 marca roku, w którym upływa termin ważności mandatów.

Powołanie nowych członków winno nastąpić do dnia 31 marca.

§ 3.

Członkowie Komitetów mogą być powoływani ponownie.

§ 4.

Niniejsze rozporządzenie nie dotyczy osób wchodzących w skład powyższych Komitetów z urzędu.

§ 5.

Termin przedstawiania wniosków o mianowanie członków Komitetów Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego w r. 1929 zostaje przesunięty w drodze wyjątku na dzień 15 grudnia, a termin powołania nowych członków na dzień 31 grudnia. Kadencja powołanych w tym terminie członków Komitetów Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego trwać będzie do dnia 31 marca 1932 r.

Poz. 652. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 grudnia 1929 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na terenie województw: warszawskiego, lubelskiego, kieleckiego, łódzkiego i białostockiego z wyjątkiem pow. olkuskiego i miechowskiego na rok służbowy 1930/31.

z 7 grudnia Nr. 282 Rok 1929

Poz. 653. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 grudnia 1929 r. o wywłaszczeniu gruntów na rzecz gminy miasta Krasnegostawu dla przeprowadzenia ulicy.

Poz. 654. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1929 r., dotyczące przepisów wykonawczych do rozporządzenia z dnia 29 czerwca 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

Poz. 655. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 listopada 1929 r. w sprawie utworzenia posterunku celnego w Reszkach.

z 9 grudnia Nr. 283 Rok 1929

Pisma P. Prezydenta Rzeczypospolitej do Pana D-ra Kazimierza Świtalskiego, Prezesa Rady Ministrów, zwalniające Go z urzędu Prezesa Rady Ministrów wraz z całym Gabinetem i poruczenie Mu i wszystkim ustępującym P.P. Ministrom i Kierownikowi Ministerstwu Skarbu dalszego kierownictwa spraw państwowych aż do chwili powołania nowego Rządu.

Poz. 656. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu „Ukraińska Gazeta".

Poz. 657. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Zdorowaja Derewnia".

Poz. 658. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p t. „Łapot"

Poz. 659. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Na putiach k nowej szkole".

Poz. 660. Obwieszczenie Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego z dnia 23 listopada 1929 r., w sprawie ustalenia przybliżonego zapotrzebowania krajowego na spirytus w okresie kampanji gorzelniczej 1930/1931.

z 10 grudnia Nr. 284 Rok 1929

Poz. 661. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 grudnia 1929 r., w sprawie wywłaszczenia gruntu w Warszawie na cele zakwaterowania wojska.

Poz. 662. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 grudnia 1929 r. o wywłaszczeniu gruntów na rzecz urządzenia targowiska miejskiego w Lubartowie.

z 11 grudnia Nr. 285 Rok 1929

Poz. 663. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej w Warszawie z dnia 7 grudnia 1929 r. na podstawie art. 96 i 115 Ordynacji Wyborczej.

Poz. 664. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Czerwona Presa".

Poz. 665. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Prawda Priłuczyny".

Poz. 666. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Tambowskaja Prawda".

Poz. 667. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Rewizor".

Poz. 668 Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Ukraińskij Miedrobitnik".

Poz. 669. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Roman Gazeta".

z 12 grudnia Nr. 286 Rok 1929

Poz. 670. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 grudnia 1929 r. w sprawie wywłaszczenia gruntów na rozszerzenie Szpitala Żydowskiego w Warszawie.

z 13 grudnia Nr. 287 Rok 1929

Poz. 671. Uchwała Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 1929 r. w sprawie wyznaczenia delegata Rządu na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 120) dla Arcybiskupstw: lwowskiego i krakowskiego, Diecezyj: przemyskiej i tarnowskiej, Prowincji kościelnej lwowskiej obrządku grecko-rusińskiego oraz Arcybiskupstwa lwowskiego obrządku ormiańskiego.

Poz. 672. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 grudnia 1929 r. o odebraniu debitu czasopisma p. t. „Daily Worker".

Poz. 673. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 grudnia 1929 r. o odebraniu debitu książce p. t. „Heimat, Heimat".

Poz. 674. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 grudnia 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Kultura Mas".

Poz. 675. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 listopada 1929 r. w sprawie ograniczenia uprawnień Urzędu Celnego w Dziśnie.

Poz. 676. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 4 grudnia 1929 r. w sprawie zwinięcia Ekspozytury Celnej Bydgoszcz 1.

z 14 grudnia Nr. 288 Rok 1929

Poz. 677. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 1929 r. o rozwiązaniu Rady Gminnej gminy Wałdowo.

III.

Okólniki

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

404.

Okólnik Nr. 270 z 21 listopada 1929 r. (ZZ. 6842-29) w sprawie wykazów tygodniowych zachorowań i zgonów na choroby zakaźne.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Walka z chorobami zakaźnemi będzie miała najlepsze widoki powodzenia, o ile zgłaszanie pojedyńczych przypadków tych chorób będzie dokładne i szybkie, gdyż od tego przedewszystkiem zależy w wielkiej mierze wydawanie odpowiednich i skutecznych zarządzeń.

Ponadto szybkie nadsyłanie danych z poszczególnych powiatów niezbędne jest Ministerstwu Spraw Wewnętrznych celem odtworzenia rzeczywistego obrazu przebiegu chorób zakaźnych, jakoteż i ze względu na konieczność przesyłania z najmniejszem opóźnieniem oficjalnych biuletynów o zachorowaniach i zgonach na choroby zakaźne państwom ościennym, a przedewszystkiem Sekcji Higjeny Ligi Narodów, tudzież Office Internationale d'Hygiene Publique w Paryżu.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza następujące zmiany w treści okólnika tutejszego L. Z. Z. 1272/25 z dnia 28 marca 1925 r. p. III oraz pisma okólnego Nr. Z. Z. 4028/28 z dn. 6 lipca 1928 r. ust. 5 i 6: *„koniec tygodnia sprawozdawczego przenosi się z soboty godz. 24-a na sobotę godz. 12-ta"*, przyczem wykazy zachorowań i zgonów na choroby zakaźne za tydzień sprawozdawczy powinny być wysyłane jeszcze *w sobotę przed ukończeniem urzędowania* tak, by Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymywało je już w poniedziałek. Wysyłka ta ma być uskuteczniana, jak dotychczas, w dwóch egzemplarzach, z których jeden wprost do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a drugi do właściwego Urzędu Wojewódzkiego (Komisarjatu Rządu).

Powyższe zmiany w sporządzaniu i przesyłaniu wykazów zachorowań i zgonów na choroby zakaźne należy wprowadzić niezwłocznie po otrzymaniu przez Starostwa niniejszego okólnika, z tem, żeby z początkiem roku 1930 nie było już najmniejszych uchybień w jego wykonaniu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych traktuje sprawę, jako bardzo ważną, chodzi bowiem o usprawnienie akcji pierwszorzędnej wagi, a mianowicie o akcję walki z chorobami zakaźnemi, a do pewnego stopnia i o prestige Państwa Polskiego na zewnątrz, wobec czego poleca, aby wydane zarządzenia były jaknajściślej przestrzegane i aby w każdym przypadku nienadesłania względnie opóźnienia w nadesłaniu tygodniowego wykazu zachorowań i zgonów na choroby zakaźne było niezwłocznie przesłane umotywowane wyjaśnienie, a równocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że wszelkie uchybienia w wykonaniu powyższych zarządzeń pociągać będą za sobą dochodzenia dyscyplinarne.

Okólnik niniejszy podać należy do wiadomości i ścisłego zastosowania się wszystkim Starostwom (lekarzom powiatowym).

Wszystkie inne ustępy wyżej powołanych zarządzeń pozostają nadal w mocy.

405.

Okólnik Nr. 271 z 28 listopada 1929 roku (SS. 4767) w sprawie zaliczania pracowników komunalnych do wyższej kategorji stanowisk.

Do

PP. Wojewodów (wszystkich oprócz śląskiego) i Magistratu m. st. Warszawy.

W związku z podniesionemi przez jednego z Panów Wojewodów wątpliwościami Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Brzmienie przepisów § 23 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30.XII 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) oraz § 19 rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28.III 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 231) nie wyklucza zastosowania tych przepisów wobec pracowników komunalnych, którzy w chwili wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzplitej Polskiej z dnia 30. XII.1924 r. zajmowali w administracji komunalnej stanowiska odpowiadające według pierwotnie uchwalonego statutu etatów posiadanym przez nich kwalifikacjom naukowym, jeżeli później, na skutek dokonanych zmian w tym statucie względnie uchwalenia nowego statutu,

dla stanowisk tych przepisano wyższe kwalifikacje i tem samem zaliczono te stanowiska do wyższej kategorji.

O ile zatem pracownicy komunalni zajmowali odnośne stanowiska już w chwili wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzplitej Polskiej z dnia 30. XII.1924 r. i o ile w chwili wejścia w życie odnośnych zmian statutu etatów względnie nowego statutu odpowiadają warunkom przepisanym w § 23 ust. 3 tego rozporządzenia, ewentualne zaliczenie ich do wyższej kategorji stanowisk nie sprzeciwiałoby się intencji wyż. powołanych przepisów i odnośna uchwała związku komunalnego mogłaby być bez żadnych przeszkód prawnych zatwierdzona przez władzę nadzorczą.

406.

Okólnik Nr. 272 z 30 listopada 1929 r. (SF. 3886/6) w sprawie rozporządzenia o częściowej zmianie przepisów o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów

(z wyjątkiem P. Wojewody Śląskiego).

Zawiadamiam, że do opublikowania w Dzienniku Ustaw przesłane zostało rozporządzenie o częściowej zmianie przepisów o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.

W związku z tem rozporządzeniem ulegną oczywiście odpowiednim zmianom niektóre wyjaśnienia zawarte w okólniku Ministra Spraw Wewnętrznych Nr. 70 z dnia 21 lipca 1926 r.

Niezależnie jednak od tego uznaję za konieczne udzielić Panom Wojewodom odpowiednich wskazówek uzupełniających wspomniany okólnik:

1. Związki komunalne, korzystające ze świadczeń ludności w naturze, powinny w swych budżetach preliminować w dziale XI dochodów zwyczajnych dla każdego świadczenia w naturze po jednym złotym tytułem wpływów gotówkowych otrzymywanych od osób, które żądanych świadczeń w naturze nie odbyły, względnie, którym świadczenia naturalne zamieniono na opłaty gotówkowe. Równocześnie należy w dziale XIII wydatków zwyczajnych preliminować w osobnych paragrafach po 1 złoty tytułem wydatków na zastępcze wykonanie każdej z nieodbytych powinności w naturze.

2. Budżety szpitali, które mają być wyodrębnione z budżetu administracyjnego, zalecam układać według wzoru załączonego do niniejszego okólnika.

3. W związku z rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 listopada 1927 r. o sprawozdaniach z działalności i rachunkowości instytucyj opiekuńczych (Dz. U. R. P. Nr. 2 z 1928 r. poz. 13), należy wyodrębniać z budżetu administracyjnego budżety zakładów opiekuńczych. Budżety zakładów opiekuńczych należy układać według wzoru załączonego do niniejszego okólnika. Odpowiednio do załączonego wzoru znowelizowane będą przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej przepisy § 7 powołanego rozporządzenia z dnia 23 listopada 1927 r.

4. Sumy, które związek kumunalny dopłaca do utrzymania swych szpitali i zakładów opieki społecznej, wydzielonych z budżetu administracyjnego (dopłaty na pokrycie niedoborów szpitali i zakładów opieki społecznej) należy preliminować w odpowiednich działach — VIII i IX — wydatków zwyczajnych budżetu administracyjnego.

5. Przy tej sposobności odnośnie do ust. 2 art. 23 rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433) wydanego w porozumieniu z Min. Skarbu polecam wyłączyć w osobne pozycje opiekę społeczną, do której będą należały wydatki z tytułu wykonywania opieki zgodnie z ustawą z dnia 16.VIII 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 726), koszty leczenia ubogich oraz świadczenia związane z pośrednictwem pracy i walką z bezrobociem.

6. Wspomniane na wstępie rozporządzenie zmienia przepisy o wydatkach nieprzewidzianych w tym kierunku, że odnośny kredyt może być zamieszczony w jednym dziale budżetu (dział XIII) i może być używany zarówno na pokrycie wydatków, które wogóle w budżecie przewidziane nie zostały, jak i na pokrycie wydatków, przewidzianych w niewystarczającej wysokości. O ile chodzi o wysokość omawianego kredytu, to jako normy orjentacyjne podaje najwyżej 2% ogólnej sumy wydatków zwyczajnych powiatowych związków komunalnych i 1% wydatków zwyczajnych innych związków.

7. W związku ze wskazówkami zawartemi w okólniku Nr. 70 co do wysokości wydatków reprezentacyjnych zaznaczam, że określenie tej wysokości w budżetach związków komunalnych pozostawiam do uznania tych związków i do oceny przez władze nadzorcze. Podkreślam tylko konieczność stosowania w danym razie jak najdalej posuniętej oszczędności.

8. Dochody z danin publicznych należy preliminować w budżetach w takiej wysokości, jaka wypadnie z obliczenia wymiaru tych danin po odliczeniu części na odpisy i umorzenia. Co do normy tego odliczenia, to należy opierać się na doświadczeniach z lat poprzednich i uwzględniać oczekiwaną sytuację gospodarczą

w nowym roku budżetowym. W każdym razie należy zachować ostrożność w preliminowaniu wpływów z danin publicznych, aby uniknąć trudności finansowych w razie nierealnych przewidywań.

9. Znosząc przez projektowane rozporządzenie przepis, na podstawie którego urzędy wojewódzkie gromadziły u siebie budżety gmin wiejskich i miast podlegających nadzorowi wydziału powiatowego, zaznaczam, że przez to bynajmniej nie następuje zwolnienie urzędów wojewódzkich od posiadania danych liczbowych (zestawień) o gospodarce wszystkich związków komunalnych na terenie województwa. Przeciwnie, kładę nacisk na konieczność zbierania i posiadanie takich danych i to zarówno przez urzędy wojewódzkie, jak i przez wydziały powiatowe odnośnie gmin wiejskich i miast podlegających nadzorowi tych wydziałów.

10. Dla ułatwienia zorjentowania się w stanie gospodarki komunalnej i zamierzeniach na przyszłość, zalecam dołączanie, do każdego budżetu przesyłanego władzy nadzorczej krótkiego opisowego sprawozdania, zawierającego przegląd istniejących urządzeń komunalnych i stanu gospodarki i zamierzeń na przyszłość odzwierciadlającej się w budżecie. Takie sprawozdanie, o ile chodzi o wydziały powiatowe, powinny w krótkich zarysach obejmować nietylko powiatowy związek komunalny, lecz również gminy wiejskie i miasta podlegające nadzorowi wydziału powiatowego.

11. Zwracam uwagę na to, że zgodnie z nowem rozporządzeniem można wpływy z opłat drogowych, niezależnie od tego, czy część tych opłat używana jest na budowę tych dróg, preliminować w ogólnej sumie w dochodach zwyczajnych. Nadal należy natomiast preliminować w dochodach nadzwyczajnych dopłaty na budowę dróg, których zasady poboru mogą być zresztą normowane oddzielnym statutem.

Podając Panom Wojewodom te wyjaśnienia, nadmieniam, że zamierzam w czasie późniejszym wprowadzić pewne zmiany do dotychczasowych przepisów o postępowaniu z zaległościami czynnemi i biernemi z poprzedniego roku budżetowego, oraz w sprawie okresu ulgowego.

O powyższem należy powiadomić wszystkie związki komunalne.

2 zał.

Wzór budżetu zakładu opiekuńczego.

Dochody.

§ 1. Dochody z majątku zakładu.

§ 2. Zwrot świadczeń osobistych personelu.

§ 3. Opłaty (względnie zwroty) za utrzymanie wychowanków (pensjonarjuszy).

poz. 1. od instytucyj;
poz. 2. od osób prywatnych;
poz. 3. od związku komunalnego, utrzymującego zakład, za swoich wychowanków (pensjonarjuszy);
poz. 4. od innych związków komunalnych.

§ 4. Wpływy za pracę wykonaną przez wychowanków (pensjonarjuszy).

§ 5. Ofiary i zasiłki od instytucyj i osób prywatnych.

§ 6. Subwencje od związków komunalnych (z wyjątkiem związku utrzymującego zakład)

§ 7. Subwencje od Skarbu Państwa.

§ 8. Różne dochody.

§ 9. Dopłaty związku komunalnego, utrzymującego zakład.

Wydatki.

§ 1. Administracyjne:

poz. 1. osobowe:
a) pensje personelu,
b) świadczenia osobiste za personel,
c) świadczenia socjalne za personel,
d) inne;
poz. 2: rzeczowe (biurowe, porto, telefon i t. p.).

§ 2. Utrzymanie budynków:

poz. 1. remont budynków;
poz. 2. remont urządzeń instalacyjnych;
poz. 3. najem lokalu;
poz. 4. opał;
poz. 5. światło;
poz. 6. utrzymanie porządku;
poz. 7. woda i kanały.

§ 3. Inwentarz (meble, pościel, urządzenie kuchenne i t. p.).

§ 4. Utrzymanie wychowanków:

poz. 1. żywienie,
poz. 2. bielizna, odzież, obuwie (zakup, naprawa);
poz. 3. pranie;
poz. 4. kąpiele;
poz. 5. nauka i pomoce szkolne;
poz. 6. leczenie;
poz. 7. kulturalne (pisma, książki, radjo) i t. p.

§ 5. Wypłaty z zarobków wychowankom (pensjonarjuszom).

§ 6. Wydatki na gospodarstwo.

§ 7. Inne wydatki.

Wzór budżetu zwyczajnego dla szpitali związków komunalnych.

I. Dochody.

§ 1. Dochody z majątku szpitala.

§ 2. Zwroty świadczeń osobistych personelu.

§ 3. Opłaty za koszta leczenia względnie zwrot kosztów leczenia:

a) od chorych samopłacących,

b) od Kas Chorych,

c) od związku komunalnego, utrzymującego szpitali za swoich chorych,

d) od obcych zw. komunalnych, za leczenie chorych należących do innych zw. komunalnych.

§ 4. Opłaty za specjalne zabiegi od chorych na klasach wyższych.

§ 5. Opłaty za korzystanie z przychodni.

§ 6. Subwencja Skarbu Państwa oraz innych związków publiczno prawnych z wyjątkiem związku, utrzymującego szpital, względnie udział tych związków w utrzymaniu szpitala.

§ 7. Różne własne dochody szpitala.

§ 8. Dopłaty związku komunalnego, utrzymującego szpital.

II. Wydatki

§ 1. Administracyjne osobowe:

a) pobory personelu biurowego,

b) pobory personelu pomocniczego lekarskiego (felczerzy, położne, pielęgniarki, Siostry Miłosierdzia),

c) pobory personelu niższego,

d) pobory personelu technicznego (mechanicy, monterzy i t. p.) oraz personelu gospodarczego,

e) remuneracje,

f) świadczenia osobiste dla pracowników szpitala (zwrotne i bezzwrotne),

g) świadczenia socjalne dla pracowników szpitala.

h) inne.

§ 2. Administracyjne rzeczowe (biurowe, porto, telefon i t. p.)

§ 3. Utrzymanie budynków:

a) remont zwyczajny budynków,

b) remont zwyczajny urządzeń wewnętrznych (instalacje wodociągowe, kanalizacyjne, elektryczne, ogrzewanie i t. p.),

c) najem lokalu,

d) opał,

e) światło,

f) woda i kanały,

g) ulice, ścieżki trawniki i t. p.

§ 4) Inwentarz — uzupełnienie i utrzymanie:

a) meble,

b) aparaty i urządzenia lekarskie,

c) bielizna,

§ 5. Utrzymanie chorych:

a) żywienie chorych,

b) środki lekarskie (apteka i wszelkie zabiegi),

c) kulturalne (pisma, książki. radja i t.p.)

d) pogrzeby,

e) sekcje.

§ 6. Wydatki na gospodarstwo:

a) utrzymanie inwentarza żywego,

b) nasiona, nawóz i t. p.

§ 7. Różne:

UWAGA: Przez świadczenia w naturze na rzecz pracowników należy rozumieć mieszkania, opał, światło, żywienie, woda i t. p.

Do świadczeń zwrotnych należy z reguły zaliczać świadczenia w naturze na rzecz osób, które zamieszkują w szpitalach i nie mogą prowadzić własnego gospodarstwa.

Do świadczeń bezzwrotnych należy zaliczać żywienie dyżurnych, mieszkanie naczelnego lekarza, ordynatora, chirurga, dozorcy i t. p.

407.

Okólnik Nr. 273 z 2 grudnia 1929 r. (OL. 2149/2) o publikacjach w sprawie przysposobienia wojskowego.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości następujące zarządzenie Ministerstwa Spraw Wojskowych z 22 października 1929 r. o publikacjach w sprawie przysposobienia wojskowego:

„Wszelkie publikacje, dotyczące zarządzeń władz wojskowych odnośnie przysposobienia wojskowego. należą wyłącznie do kompetencji Państwowego i Okręgowych Urzędów Wycho-

wania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego, przyczem w sprawie ogłoszeń zwracają się: Państwowy Urząd Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego do Min. Spraw Wewn. — Okręgowe Urzędy Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego do odnośnych wojewodów.

Powiatowi i obwodowi Komendanci Przysposobienia Wojskowego mogą występować z własnej inicjatywy z propozycjami ogłaszania pewnych zarządzeń, lecz stawiają wnioski powiatowi Komendanci przez obwodowych Komendantów, natomiast obwodowi Komendanci wprost — do Okręgowego Urzędu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego".

Przytoczone wyżej zarządzenie zostało ogłoszone w Dzienniku Rozkazów M. S. Wojsk. Nr. 35 z 7 listopada 1929 r. pod pozycją 351.

408.

Okólnik Nr. 274 z 30 listopada 1929 r. (OP. 12444/1-R.) w sprawie zasięgania opinji o kandydatach, starających się o ponowne przyjęcie do służby państwowej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Okólnikiem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24. V. 1921 r. Nr. 32/PO. 1222, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. Nr. 5, poz. 152, podane było Panom do wiadomości i stosowania zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z 25. IV. 1921 r. Nr. 5249, polecające, aby przy przyjmowaniu kandydatów na stanowiska w służbie państwowej władza przyjmująca, o ile tylko dowie się, że kandydat już poprzednio znajdował się w służbie państwowej, zasięgała o nim obowiązkowo opinji u władzy, w której był poprzednio w służbie.

Ponieważ doszło do wiadomości Ministerstwa, że wskazany tryb postępowania nie zawsze jest zachowywany, oznajmiam, że przytoczone zarządzenie obowiązuje i powinno być ściśle przestrzegane.

Jednocześnie nadmieniam, że jeśli kandydatem na stanowisko w służbie cywilnej jest były oficer zawodowy, władzą, do której należy się zwracać o opinję, jest Ministerstwo Spraw Wojskowych — Biuro Personalne; jeśli zaś kandydatem jest były szeregowy zawodowy, to władzą powołaną do wydania opinji, jest właściwy Dowódca O. K.

W wypadkach jednak, kiedy kandydaturę wojskowego zawodowego na stanowisko cywilno-państwowe przedstawia Komisja Kwalifikacyjna przy Ministerstwie Spraw Wojskowych w trybie, przepisanym rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 29. X. 1926 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 115, poz. 666), względnie z dnia 6. XII. 1927 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 116, poz. 985), wówczas zbędne jest osobne zasięganie opinji o kandydacie.

409.

Okólnik Nr. 275 z 3 grudnia 1929 r. (SS. 4070-1) w sprawie utraty mandatów przez członków wojewódzkich organów kolegjalnych oraz zarządzanie wyborów uzupełniających do tych organów.

Do

P. P. Wojewodów:

w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Warszawie, Brześciu n-B., Łucku, Nowogródku, Wilnie.

W związku z zapytaniem jednego z p. p. Wojewodów w sprawie tej, kiedy zajść mogą wypadki pozbawiania mandatów członków wojewódzkich organów kolegjalnych oraz kto w powyższych wypadkach zarządza wybory uzupełniające do tych organów — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia:

1) Utrata mandatu członka rady wojewódzkiej może nastąpić w myśl art. 42 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19.I. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), o ile członek rady wojewódzkiej utracił bierne prawo wyborcze do rad gminnych względnie miejskich w tym powiecie, z którego został wybrany do rady woj., oraz mandatu członka wydziału wojewódzkiego w myśl art. 48 p. 3 tegoż rozporządzenia, o ile członek wydziału wojewódzkiego utracił bierne prawo wyborcze do rady wojewódzkiej.

2) Utrata mandatu członka wojewódzkich organów kolegjalnych nastąpić może w myśl art. 58 p. 2 cytowanego rozporządzenia, o ile członek rady wojewódzkiej względnie wydziału wojewódzkiego nie będzie spełniać swych obowiązków zgodnie z prawem i obowiązkami służby.

3) Utraty mandatu członka rady wojewódzkiej względnie wydziału wojewódzkiego dotyczy rownież art. 62 p. 2 powyższego rozporządzenia stanowiąc, iż nieusprawiedliwiona nieobecność na pięciu posiedzeniach rady

względnie wydziału, albo na trzech posiedzeniach po sobie następujących, powoduje utratę mandatu.

W myśl art. 43 rozporządzenia na miejsce opróżnione w radzie wojewódzkiej w czasie trwania kadencji, dokonywa się wyboru uzupełniającego. Na miejsce zaś opróżnione przez członka wydziału wojewódzkiego w myśl art. 49 ust. 2 cytowanego rozporządzenia wchodzi zastępca, w tym wypadku na stanowisko zastępcy członka wydziału wojewódzkiego winne być przeprowadzone wybory uzupełniające.

O utracie mandatu przez członka rady względnie wydziału wojewódzkiego w powyższych trzech wypadkach orzeka wojewoda, który w myśl § 1 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 28.III 1928 r. w sprawie wojewódzkich i powiatowych organów administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 453) zarządza wybory uzupełniające. O decyzjach swych w sprawie utraty mandatu przez członków wojewódzkich organów kolegjalnych, w wypadkach przewidzianych w p. 2 i 3 okólnika, zechca p. p. Wojewodowie zawiadamiać Min. Spr. Wewn.

Wyborów uzupełniających w myśl § 9 wspomnianego rozporządzenia dokonywa się w ten sam sposób jak i wyborów głównych. Z dokonanych wyborów uzupełniających do wydziału wojewódzkiego należy nadsyłać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych protokuły oraz karty wyborcze w myśl § 12 p. 3 cytowanego rozp. Min. Spraw Wewnętrznych.

410.

Okólnik Nr. 276 z 4 grudnia 1929 r. (Z. Z. 6782/29) w sprawie walki z wzrastającą epidemją błonicy, (szczepienia zapobiegawcze).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Błonica (dyfterja) jest jedną z najgroźniejszych chorób wieku dziecięcego. Wprowadzona do lecznictwa w r. 1894 surowica przeciwbłonicza, która okazała się wielkiem dobrodziejstwem dla ludzkości, wydatnie, bo prawie 10-krotnie, zmniejszyła śmiertelność na błonicę, nie wywarła jednak wpływu na zmniejszenie się nasilenia epidemji błonicy. Po wprowadzeniu surowicy przeciwbłoniczej nasilenie błonicy utrzymywało się w ciągu szeregu lat mniej więcej na jednakowym poziomie, w ostatnim jednak 3-leciu nasilenie błonicy znacznie wzrosło, jak to ilustrują niżej przytoczone dane statystyczne.

Według zestawienia przypadków błonicy, zgłoszonych w 32 krajach całego świata:

W latach:	1923	1924	1925	1926	1927	1928
zachorowało	347750	361156	347730	351506	393917	397762

W niektórych państwach wzrost ten w ciągu 2-ch ostatnich lat przedstawia się bardzo poważnie:

we Francji w r. 1923 zareg. 11033 przyp. błonicy
w r. 1928 — 18898 p.
w Anglji „ „ „ 40009 przyp. błonicy
w r. 1928 — 61134 p.
w Czechach „ „ „ 3150 przyp. błonicy
w r. 1928 — 12444 p.

W Polsce również w ciągu lat ostatnich błonica wzmogła się znacznie:

Lata	Zachorowania	Zgony	Odsetek
1919	1815	219	12
1920	3178	387	12,1
1921	4130	544	13,1
1922	4228	414	9,8
1923	3694	426	11,2
1924	4838	494	10,2
1925	5888	567	9,6
1926	6826	622	9,1
1927	8640	824	9,5
1928	10460	863	8,3

W r. 1929 za okres 44 tygodni, t. j. do 2 listopada włącznie, zaregestrowano o 333 przypadki błonicy więcej, niż w r. 1928 za ten sam okres czasu.

Jednocześnie ze wzrostem liczby zachorowań na błonicę w niektórych krajach podnosi się znacznie w górę odsetek zgonów. Szczególną uwagę zwraca częstość przypadków toksycznych, w których surowica przeciwbłonicza nie daje należytego efektu.

Sytuacja więc przedstawia się groźnie. Natomiast walka z błonicą przy zastosowaniu zwykłych metod napotyka na wielkie trudności. Przebieg choroby przy zastosowaniu surowicy znacznie się skraca, wiele przypadków nie dochodzi do wiadomości władz sanitarnych, chory nie zostaje dostatecznie izolowany i szerzy chorobę wśród otoczenia. Ileż przytem dzieci ginie wskutek niezastosowania względnie zbyt późnego zastosowania surowicy wskutek nieorjentowania się rodziców, z jaką chorobą mają do czynienia.

Największą jednak trudnością w walce z błonicą jest niemożność unieszkodliwienia wielkiej liczby nosicieli bakteryj błoniczych. Nosicielami bowiem zjadliwych zarazków błonicy są nietylko ozdrowieńcy po błonicy, lecz mogą być i osoby z otoczenia chorych oraz osoby które same błonicy nie przechodziły i z chorymi na błonicę nie stykały się. Stwierdzono, iż zależnie od środowiska 2 do 12% ludzi jest nosicielami błonicy. Nosicielstwo bakteryj błoniczych może trwać bardzo długo w ciągu miesięcy i lat. Około 90% przypadków błonicy

jest spowodowanych przez zakażenie się od nosicieli, żadnych zaś środków do leczenia nosicielstwa nie posiadamy. To jest główną groźą szerzenia się błonicy.

Jedynym i zupełnie pewnym środkiem walki z tą chorobą są szczepienia przeciwbłonicze, które znalazły szerokie zastosowanie w Stanach Zjednoczonych Ameryki, już od 15 lat, a obecnie są one stosowane już we wszystkich państwach Europy i Ameryki.

W Ameryce Północnej większość dzieci w wieku szkolnym podlega szczepieniu przeciwko błonicy. W samym tylko New Yorku szczepieniu podlega rocznie około 125,000 dzieci. We Francji liczba dzieci, zaszczepionych ochronnie anatoksyna, przekroczyła już obecnie miljon. W parlamencie francuskim złożony został projekt ustawy o obowiązkowych szczepieniach przeciwbłoniczych.

Początkowo do szczepień używano mieszanki toksyny z antytoksyna, obecnie jest w powszechnem użyciu *anatoksyna profesora Ramona*. Jest to toksyna błonicza, przekształcona i unieszkodliwiona zapomocą formaliny i ciepła tak, iż przestała być toksyczną, zachowując całkowicie swą siłę, uodporniającą szczepienia z anatoksyną, i nie wywołuje żadnych powikłań w ustroju szczepionych.

Szczepienia ochronne winny być poprzedzone szczepieniami na odczyn skórny Schicka i stosowane są tylko u dzieci wrażliwych, t. j. u tych, u których występuje reakcja po próbnych szczepieniach i które zatem nie posiadają w swym krwiobiegu gotowej antytoksyny.

Jakież wyniki dała dotychczasowa akcja szczepień przeciwbłoniczych?

Dzieci Schick, czyli wrażliwe na błonicę, po zastosowaniu całkowitych szczepień uodporniających, stają się Schick — czyli nabywają odporności. Odsetek uodpornionych w ten sposób dzieci wynosi około 80 — 90%.

Dzieci, które zostały uodpornione i przestały reagować na toksynę, zachowują tę odporność przez całe życie. A więc niema potrzeby szczepienia po pewnym czasie powtarzać, tak, jak tego wymaga uodpornienie przeciw durowi brzusznemu, ospie i innym chorobom zakaźnym. Wyjątki z tej reguły należą do rzadkości.

Nie ulega obecnie wątpliwości, że anatoksyna błonicza jest jedną z najwspanialszych zdobyczy nauki w ostatniem 10-leciu.

Polska była jednym z najpierwszych krajów w Europie, który zainteresował się szczepieniami przeciwbłoniczemi. Państwowy Zakład Higjeny w Warszawie już w r. 1922 dążył do spopularyzowania szczepień ochronnych przeciwbłoniczych.

Materjał, zebrany przez Państwowy Zakład Higjeny w ciągu 7 lat, zawiera obserwacje nad kilkuset dziećmi, które zostały zbadane na wrażliwość i zaszczepione. Wyniki tych obserwacyj potwierdzają w zupełności dane światowe o skuteczności i zupełnej nieszkodliwości szczepień ochronnych zapomocą anatoksyny.

Obecnie Państwowy Zakład Higjeny wprowadził również do użytku szczepionkę mieszaną, zawierającą anatoksynę błoniczą i płoniczą (szczepionkę „B. P.").

Akcja szczepień przeciwbłoniczych na terenie całej Rzeczypospolitej dotąd nie znalazła szerszego zastosowania. Wobec groźnego szerzenia się błonicy w Polsce, akcja ta powinna bezwzględnie przybrać jaknajszersze rozmiary i dorównać zakresowi, w jakim szczepienia przeciwbłonicze stosowane są w Stanach Zjednoczonych Ameryki i w państwach Europy, jak np. we Francji, Niemczech, Czechach i t. d.

Powołując się na artykuł 12 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 402) o zwalczaniu chorób zakaźnych oraz innych, występujących nagminnie, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament V Służby Zdrowia) poleca przeprowadzić szczepienia przeciwbłonicze przedewszystkiem we wszystkich przedszkolach, szkołach, oraz przytułkach i ochronkach, i to w jak najszerszych rozmiarach.

Szczepienia takie powinny być z reguły zorganizowane na początku roku szkolnego. Od szczepień zwolnić należy tylko te dzieci, których rodzice zgłoszą wyraźny sprzeciw.

Akcję szczepień przeciwbłoniczych należy drogą odczytów i pogadanek spopularyzować wśród ogółu ludności.

Szczepienia powinny być poprzedzone próbą na wrażliwość w/g metody Schick'a.

Szczepić należy tylko dzieci wrażliwe. Do szczepień należy używać anatoksyny błoniczej względnie szczepionki mieszanej „B. P." wyrabianej przez Państwowy Zakład Higjeny w Warszawie.

Sposób użycia szczepionek podany był w okólnikach tutejszych L. Z. Z. 5606/25 z 5.X 1925 r. w sprawie odczynów Schick'a i Dick'ów i szczepień zapobiegawczych przeciwko błonicy i płonicy, oraz L. Z. Z. 4105/28 z dn. 16 lipca 1928 r. Zresztą odpowiednie wskazówki dołączane są do każdej porcji szczepionki, przesyłanej przez Państwowy Zakład Higjeny w Warszawie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia) dostarcza szczepionki bezpłatnie. Zamówienia należy kierować do Ministerstwa (Departamentu Służby Zdrowia) stosownie do okólnika tutejszego Nr. 33 (Nr. Z. Z. 166/27) z dn. 4 lutego 1927 r.

Należy prowadzić dokładną ewidencję osób, szczepionych przeciwko błonicy i nadsyłać do Ministerstwa roczne sprawozdania o szczepieniach przeciwbłoniczych stosownie do okólnika tutejszego L. Z. Z. 357/25 z dnia 22 stycznia 1925 r. W zestawieniach statystycznych szczepień zapobiegawczych należy wypełniać rubrykę „rodzaj szczepionki", przyczem dane liczbowe, dotyczące osób, szczepionych szczepionką „B.P.", powinny być podane tylko w wykazach osób, szczepionych przeciwko płonicy, celem uniknięcia niedokładności.

Powyższe zechce Pan Wojewoda (Komisarz Rządu) podać wszystkim Starostwom do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

411.

Okólnik Nr. 277 z 5 grudnia 1929 r. (OB. 3402) o obliczaniu 10% podwyższenia uposażenia oraz 15% dodatków miesięcznych.

P. P. Wojewodom, P. Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy i P. Naczelnikowi Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach!

do wiadomości i wydania stosownych zarządzeń.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 2770/1.

Warszawa, dnia 25 listopada 1929 r.

Odpis

W sprawie obliczania 10% podwyższenia uposażenia oraz 15% dodatków miesięcznych.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw

w/m.

Przy dokonywaniu kontroli przez organy Kontroli Państwowej zostało stwierdzone, że jedne urzędy państwowe obliczają w punktach inne zaś bezpośrednio w złotych 10% podwyższenie uposażenia (art. 8 i 12 ustawy z dnia 18 grudnia 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 725 względnie rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 stycznia 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 42) oraz 15% dodatek miesięczny (ustęp 1 punkt 1 art. 4 ustawy skarbowej z dn. 25 marca 1929 r. na okres od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 183).

Ministerstwo Skarbu prosi o obliczanie w przyszłości 10% podwyższenia uposażenia i 15% dodatku miesięcznego do uposażeń wyłącznie bezpośrednio w złotych.

412.

Okólnik Nr. 278 z 9 grudnia 1929 r. (AA. 635/1.) w sprawie przymuszania do zeznań i czynności w postępowaniu administracyjnem.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na zapytanie jednego z p. p. Wojewodów, czy kara pieniężna, przewidziana w art. 108 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem może być w razie nieściągalności zamieniona na areszt, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, celem usunięcia tej i innych mogących się nasunąć przytem wątpliwości, wyjaśnia co następuje:

Kara pieniężna z art. 108 post. admin. jest *karą za nieposłuszeństwo i stanowi pośredni środek przymusowy,* stosowany z mocy specjalnego upoważnienia ustawowego. Może ona być nakładaną tylko w 2 wypadkach: 1) *niestawiennictwa* bez usprawiedliwiającej przyczyny na wezwanie władz, 2) *odmowy* bez usprawiedliwiającej przyczyny *pisemnego udzielenia* żądanych przez władzę *wyjaśnień lub zeznań.* Przytem przez „odmowę" należy tu rozumieć zarówno odmowę wyraźną (odmowna odpowiedź), jak milczącą (brak odpowiedzi w terminie pomimo doręczenia wezwania).

W wypadkach tak pod 1) jak pod 2) — władza, w razie bezskuteczności pierwszego ukarania, wymierza karę pieniężną po raz drugi i może zarządzić *przymusowe sprowadzenie* do urzędu. Ten ostatni środek, jako prowadzący do celu, czyni zbędnem i niedopuszczalnem już stosowanie dalszych *surowszych* środków egzekucyjnych, czy to jako pierwotnych czy zastępczo, do jakich niewątpliwie należy *areszt.* Wynika to zarówno z braku pozytywnego w tym względzie przepisu w normach postępowania administracyjnego jak i z postanowień art. 5 i 6 rozp. o postępowaniu przymusowem w administracji, będącego lex generalis w zakresie postępowania przymusowego. Dlatego zamiana kary pieniężnej z art. 108 post. admin. na areszt jest niedopuszczalna.

Inaczej sprawa przedstawia się jeżeli osoby prawnie wezwane do dania wyjaśnień, zeznań lub udziału w czynnościach (p. art. 22 ust. 1, art. 32, 59, 60, 62 i 65 post. admin.), już *po przybyciu do urzędu*, bądź dobrowolnem bądź przymusowem, *odmówią*, bez usprawiedliwiającej przyczyny, czy to *ustnego złożenia wyjaśnień lub zeznań*, czy to *udziału w czynnościach*. Ponieważ trybu postępowania władz celem przymuszenia tych osób do wykonania ich obowiązku nie regulują przepisy specjalne post. admin., przeto muszą tu mieć zastosowanie, jako normy ogólne, przepisy o postępowaniu przymusowem w administracji.

Normy właściwe znajdujemy w art. 45 i nast. post. przymusowego, z których art. 48 przewiduje prawo władzy egzekucyjnej do wymierzenia aresztu zastępczego do 5 dni na wypadek niemożności zapłacenia kary pieniężnej przez opornego.

413.

Okólnik Nr. 279 z 10 grudnia 1929 r. (SF. 6743/4) w sprawie charakteru prawnego wydziałów wojewódzkich oraz ich współdziałania z wojewodami w sprawach gospodarki finansowej związków komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem p. wojewody śląskiego).

Jeden z urzędów wojewódzkich wyraził wobec Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zapatrywanie, że kompetencje Ministra Spraw Wewnętrznych, działającego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, przewidziane w art. 37 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, jak również kompetencje wojewodów, działających w porozumieniu z prezesami izb skarbowych, wynikające z przeniesienia na nich uprawnień Ministrów na podstawie wyżej wymienionego artykułu 37, należą obecnie do wydziałów wojewódzkich, powołanych do życia na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

Dla usunięcia wątpliwości, które w tym względzie mogłyby ewentualnie powstać i w innych urzędach wojewódzkich, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

W myśl art. 40 wymienionego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. „do współdziałania z wojewodą w wykonywaniu zadań administracji ogólnej w zakresie, ustalonym przez przepisy prawne, powołuje się czynnik obywatelski, reprezentowany przez organa samorządu wojewódzkiego".

Według zaś art. 41 tegoż rozporządzenia „do czasu zorganizowania samorządu wojewódzkiego na zasadach, ustalonych Konstytucją, tworzy się przy wojewodzie radę wojewódzką i wydział wojewódzki, które współdziałają z wojewodą w wykonywaniu jego zadań w zakresie administracji ogólnej, stosownie do postanowień rozporządzenia niniejszego i innych przepisów prawnych".

Z zestawienia postanowień przytoczonych wyżej dwóch artykułów wynika niewątpliwie, że powołanie do życia wydziałów wojewódzkich na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej jest realizacją nie art. 67 ale art. 66 Konstytucji, w szczególności jest ono uwzględnieniem zasady udziału obywateli w wykonaniu zadań administracji państwowej, a nie tworzeniem organów samorządu wojewódzkiego. Wydział wojewódzki, stworzony we wspomnianem rozporządzeniu, nie jest wcale organem samorządu wojewódzkiego, nie jest zatem wydziałem wojewódzkim w rozumieniu art. art. 36 i 37 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych. Postanowienia tych artykułów uległy wobec tego tylko tej zmianie, że z wojewodą, któremu Minister Spraw Wewnętrznych, współdziałający z Ministrem Skarbu, przekazał swoje uprawnienia, współdziała nie prezes izby skarbowej, a wydział wojewódzki, w skład którego wchodzi prezes izby skarbowej z uprawnieniami, przewidzianemi w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej. Niemniej jednak władzą, powołaną do wydawania orzeczeń na podstawie ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych jest nadal wojewoda i to nawet w tych przypadkach, kiedy z wojewodą współdziała z głosem stanowczym wydział wojewódzki.

414.

Okólnik Nr. 280 z 12 grudnia 1929 r. (PN. 2199/29.) w sprawie ogrodzeń o symboliczno-rytualnym charakterze, t. zw. „Eryfu".

Do

P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o wyjaśnienie władzom administracji ogólnej I instancji, że sprawę t. zw. „eryfów", czyli symbolicznego otaczania drutem pewnych miejscowości reguluje pismo Ministerstwa W. R. i O. P. (Departament Wyznań) z dnia 11 września 1919 r. Nr. 9531/3847/1105.

Do wystąpienia w sprawie urządzenia „eryfu“ lub jego naprawy powołane są zarządy gmin wyzn. żyd., które muszą się zobowiązać do ścisłego przestrzegania praw innych wyznań, jako też warunków estetyki, ruchu lokalnego, do unikania kolizji z urządzeniami telegraficzno-telefonicznemi i t. d.

Jako wiążące się z normowaniem życia w miastach oraz wymagające uzgodnienia z interesami prawno-publicznemi, sprawy „eryfów“ należą wyłącznie do kompetencji władz administracji ogólnej.

Wobec tego, że na zasadzie art. 50 przepisów o organizacji gmin wyzn. żyd. (Dz. Ust. R. P. Nr. 52/1928 r., poz. 500) miejscową władzą nadzorczą dla poszczególnych gmin jest władza administracji ogólnej I instancji, zarządy gmin wyzn. żyd. powinny się wyłącznie do tej władzy zwracać w sprawach urządzenia „eryfu“ lub jego naprawy.

Przed udzieleniem odpowiedniego zezwolenia, oprócz porozumienia się z magistratami, konieczne jest uzgodnienie postępowania władz administracji ogólnej I instancji z Zarządem Poczt i Telegrafów, które jest szczególne zainteresowane ze względu na budowę linij napowietrznych telegraficznech i telefonicznych.

415.

Okólnik Nr. 281 z 11 grudnia 1929 r. (OB. 3159/6) w sprawie podatku dochodowego od dodatków dla Wojewodów i Wicewojewodów.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i P. Komisarza Rządu w Warszawie.

W uzupełnieniu okólnika swego z dnia 27 września 1929 r. Nr. 211 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu oznajmia, że unormowane tym okólnikiem dodatki służbowe dla Wojewodów i Wicewojewodów, przyznano jako zwrot kosztów reprezentacyjnych, nie podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym na zasadzie przepisu p. 4 *a)* § 40 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 298).

416.

Okólnik Nr. 282 z 11 grudnia 1929 r. (OP. 12698/1-R) o najwyższych stopniach służbowych, przywiązanych do stanowisk III i II kategorji.

Do

P. P. Wojewodów, P. Komisarza, Rządu w Warszawie, P. Komendanta Głównego Pol. Państw. i P. Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego.

W lipcowym terminie awansowym roku bieżącego zdarzył się w jednem z województw wypadek mianowania *rachmistrza w IX stopniu służbowym*, w innem zaś mianowano równocześnie *adjunkta kancelaryjnego w VIII stopniu.*

Celem zapobieżenia na przyszłość błędom tego rodzaju Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina, że przy dokonywaniu nominacyj na stanowiska administracyjne można nadawać te tylko stopnie służbowe, które przewiduje dla danego stanowiska *tabela stanowisk*, ustanowiona rozporządzeniem Rady Ministrów z 26. VI.1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych do tejże tabeli późniejszemi rozporządzeniami Rady Ministrów.

Z tabeli tej wynika, że we władzach i urzędach, podległych władzy naczelnej, *najwyższem stanowiskiem rachunkowem III kategorji* jest stanowisko rachmistrza w X stopniu służbowym; *najwyższem stanowiskiem dla urzędników referujących III kategorji* (to jest zajmujących stanowiska t. zw. *biurowe*,) — jest stanowisko adjunkta kancelaryjnego w IX stopniu; *najwyższem stanowiskiem ściśle kancelaryjnem* — stanowisko naczelnika kancelarji w VIII stopniu.

Dalszy awans dla urzędników biurowych (referujących) i rachunkowych tej kategorji możliwy jest tylko w razie przejścia na odpowiednie stanowisko II kategorji, co może nastąpić przy istnieniu warunków, przepisanych dla mianowań na stanowiska tej ostatniej kategorji.

Najwyższem stanowiskiem rachunkowem II kategorji jest we władzach i urzędach, podległych władzy naczelnej — stanowisko księgowego lub naczelnika rachuby w VII stopniu; *najwyższem stanowiskiem dla urzędników referujących II kategorji* (to jest zajmujących stanowiska t. zw. *sekretarskie*) — jest stanowisko asesora w VII stopniu.

Dalszy awans dla urzędników referujących II kategorji (asesorów) jest możliwy tylko w razie uprzedniego przejścia na stanowisko referendarza przy istnieniu warunków, przepisanych dla mianowań na stanowiska I kategorji.

Co się tyczy stanowisk III i II kategorji *we władzach naczelnych*, to obowiązująca tabela stanowisk przewiduje dla adjunktów kancelaryjnych tych władz najwyższy stopień VIII, dla naczelników kancelaryj — VII i dla naczelników rachuby VI stopień służbowy.

417.

Okólnik Nr. 283 z 11 grudnia 1929 r. (SS. 2376/3) w sprawie kadencji rad miejskich.

Do

P. P. Wojewodów w Warszawie, Łodzi, Lublinie, Kielcach, Białymstoku.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uzupełniając okólnik swój z dn. 12 listopada 1928 r. Nr. 216 (Dzien. Urzęd. M. S. Wewn. Nr. 8 poz. 7) wyjaśnia, że za pierwsze organizacyjne posiedzenie rady miejskiej, będące tym momentem, od którego oblicza się bieg kadencji rady,— należy uważać to posiedzenie, które przyniosło pozytywne wyniki, t. zn. doprowadziło do ukonstytuowania się rady. Ukonstytuowanie się zaś rady miejskiej dochodzi do skutku z chwilą wyboru jej przewodniczącego w rozumieniu art. 23 zdanie pierwsze, dekretu o samorządzie miejskim z dn. 4 lutego 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 13, poz. 140) t. j. wyboru burmistrza względnie prezesa rady.

IV.

Pisma

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

418.

Pismo Nr. Wojsk. 3422/1 z 3 grudnia 1929 r. w sprawie Wyższej Szkoły Handlowej w Królewcu (odroczenie służby wojskowej).

Do

P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wskutek pisma Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dnia 12. XI. b. r. Nr. IV S. W. 7728, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu), że wspomniane Ministerstwo na podstawie § 3 rozporządzenia Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dnia 26. III. b. r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315) uznało Wyższą Szkołę Handlową w Królewcu za uczelnie wyższą, uprawniającą do odroczenia służby wojskowej z art. 61 ustawy o powsz. obow. wojskowym.

419.

Pismo Nr. SF. 1829/25 z 3 grudnia 1929 r. W sprawie samoistnego gminnego podatku wyrównawczego.

Do

P. P. Wojewodów w Warszawie, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Białymstoku, Nowogródku, Brześciu n/B., Łucku, Wilnie,

Ustawa z dn. 1 marca 1927 roku o samoistnym gminnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 208) wygasa z dniem 31-go marca 1930 r.

Ograniczenie mocy obowiązującej ustawy o podatku wyrównawczym do powyższego terminu uzasadnione było przewidywaniem, że do tegoż terminu przeprowadzona zostanie reforma skarbowości związków komunalnych, która ureguluje również ostatecznie finanse gmin wiejskich b. zaboru rosyjskiego i uczyni zbędnym specjalny podatek o charakterze tymczasowym, jakim jest podatek wyrównawczy.

Przewidywanie to jednakże się nie ziściło, a szereg przesłanek (jak np. brak dotychczasowy jednolitych ustaw o ustroju samorządu terytorjalnego, konieczność uprzedniego przeprowadzenia reformy skarbowości państwowej, konieczność ostatecznego ustalenia zadań i obowiązków związków komunalnych), jak niemniej obecne trudności gospodarcze w kraju, wskazują na to, że ostateczna, trwała reforma skarbowości komunalnej musi być odłożona na czas bliżej nieokreślony.

Zadania jednakże związków komunalnych, m. i. także i gmin wiejskich, nietylko w ostatnich latach nie uległy redukcji, ale przeciwnie w wielu dziedzinach zostały zwiększone.

W tych warunkach gminy wiejskie b. zaboru rosyjskiego nie mogą być pozbawiane wydatnego źródła dochodowego, jakiem jest dla nich podatek wyrównawczy, przewidywany zresztą dotąd rok rocznie w budżetach, począwszy od r. 1924 r.

To też Ministerstwo Spraw Wewnętrznych opracowuje w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu projekt ustawy o przedłużeniu mocy obowiązującej ustawy o podadku wyrównawczym który to projekt wniesiony zostanie do Sejmu.

Ponieważ nie można wątpić, iż projekt powyższy — w uwzględnieniu przytoczonych okoliczności — zostanie uchwalony przez Ciała Ustawodawcze, ponieważ jednakże sprawa ta na drodze ustawodawczej załatwiona być może w najlepszym razie dopiero z końcem roku bieżącego lub nawet w początku roku 1930, a gminy przystępują już obecnie do układania budżetów na r. 1930/31 i muszą obecnie już wiedzieć, jakiemi źródłami dochodowemi będą dysponowały w r. 1930/31, przeto zechce Pan Wojewoda powiadomić zarządy gmin wiejskich że w budżetach swoich mogą przewidywać podatek wyrównawczy w wysokości dotychczasowej.

Zarazem nadmieniam, że — wobec stanowiska, zajętego przez Najwyższy Trybunał Administracyjny w szeregu odnośnych wyroków — gminy b. Królestwa Kongresowego straciły możność wprowadzania składki na pokrycie kosztów leczenia ubogich chorych.

420.

Pismo Nr. AP. 1009/1 z 4 grudnia 1929 r. o nagrodach pieniężnych za zwalczanie przestępstw, popełnianych na szkodę Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Do

P. P. Wojewodów

W związku z koniecznością zwalczania wszelkich działań na szkodę Państwowego Monopolu Spirytusowego, Ministerstwo Skarbu przyznaje osobom, które bądź współdziałały fizycznie w ujęciu przestępców lub przedmiotu przestępstwa, bądź też donieniesieniem przyczyniły się do wykrycia przestępstw, popełnianych na szkodę Państwowego Monopolu Spirytusowego, — specjalne nagrody pieniężne z osobnych funduszów, niezależnie od nagród zwykłych, przypadających w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 6.XI. 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 700).

Tryb wydawania tych nagród został wyjaśniony w okólniku Ministerstwa Skarbu z dn. 10.IX. 1928 r. L, 2958/1/28, wystosowanym do p. p. Prezesów Izb Skarbowych i p. Naczelnika Wydz. Skarb. Woj. Śląskiego i treść jego została w swoim czasie zakomunikowana Komendom Wojewódzkim Policji Państwowej oraz władzom samorządowym.

Zważywszy, że wspomniany okólnik Ministerstwa Skarbu pozostaje nadal w mocy, oraz ze względu na konieczność prowadzenia w dalszym ciągu intensywnej akcji zwalczania przestępstw, powodujących straty w dochodach P. M. S., Min. Spraw Wewnętrznych na skutek życzenia Min. Skarbu przypomina o udzielanych nagrodach oraz zwraca uwagę na konieczność energicznego zwalczania nietylko tajnego gorzelnictwa, lecz również wszelkieh innych przestępstw, przewidzianych w art. 75 — 97 ustawy karnej skarbowej z dn. 2.8. 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

Jednocześnie zaznacza się, że do specjalnych nagród ze środków P. M. S. dopuszcza się także osoby, których skuteczna działalność zapobiegła uszczupleniu dochodów zastrzeżonych Skarbowi Państwa rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 26.III. 1927 r. o Monopolu Spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr, 32, poz. 289).

421.

Pismo Nr. OB. 3169/12 z 4 grudnia 1929 r. o rachunkach bieżących, otwartych przed 1 listopada 1929 r.

P. P. Wojewodzie (wszystkim) i Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Komendzie Głównej Policji Państwowej Korpusowi Ochrony Pogranicza, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Departamentowi Służby Zdrowia, Urzędowi Spraw Mniejszości w Katowicach.

Do wiadomości i użytku służbowego.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 1703/2.
Warszawa, dnia 8 listopada 1929 r.

Odpis

w sprawie rachunków bieżących, otwartych przed 1 listopada 1929 r.

Okólnik Nr. 108.

Do

wszystkich izb skarbowych (z wyjątkiem Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie) i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre kasy skarbowe na podstawie przepisów o rachunkach bieżących w brzmieniu

rozporządzenia z dn. 29/7 1929 r. L. D. VII. 949/2 zażądały, aby dysponenci tych rachunków bieżących, które zostały otwarte na zasadzie dawnych przepisów, nadesłali za pośrednictwem swoich władz przełożonych pisma o otwarciu rachunku bieżącego ze wskazaniem typu (A i B), tudzież nowe wzory podpisów osób, upoważnionych do podpisywania zleceń wypłaty oraz odciski pieczęci urzędowej.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu oznajmia, że wymieniony w § 2 ust. 1 znowelizowanych przepisów o rachunkach bieżących tryb otwierania rachunków należy stosować tylko przy otwieraniu rachunków *nowych*, tudzież że w tych wypadkach żądanie nadsyłania wzorów podpisów osób, upoważnionych do podpisywania zleceń wypłaty, oraz odcisku pieczęci urzędowej za *pośrednictwem władzy przełożonej dysponenta*, jest niezgodne z § 19 wymienionych przepisów.

Co do rachunków, otwartych przed wejściem w życie znowelizowanych przepisów o rachunkach bieżących, to właściwi dysponenci nie mają obowiązku ponownego przesyłania do kas skarbowych wzorów podpisów i odcisku pieczęci, a podział rachunków na A i B w ciągu bieżącego okresu budżetowego należy ze względu na istniejące w pewnych wypadkach trudności pozostawić uznaniu dysponentów.

Dopiero z końcem bieżącego okresu budżetowego musi bezwzględnie nastąpić omawiany podział rachunków bieżących w celu rozpoczęcia w następnym okresie budżetowym prowadzenia rachunków bieżących z uwzględnieniem podziału na typy.

Gdyby podział rachunków bieżących na typy nie był uskuteczniony do końca bieżącego okresu budżetowego, należy wstrzymać realizowanie zleceń wypłaty tych władz, które nie zastosują się do wymagań przepisów i o poszczególnych wypadkach należy donieść Ministerstwu Skarbu.

Kasom skarbowym należy udzielić stosownego pouczenia.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 1703/2.
Warszawa,
dnia 8 listopada 1929 r.

Wszystkim władzom centralnym (z wyjątkiem M-stwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego)

przesyła się do wiadomości i wydania stosownych zarządzeń podwładnym urzędom.

422.

Pismo Nr. OB. 3169/14 z 4 grudnia 1929 r. w sprawie blankietów zleceń wypłaty starego typu.

P. P. Wojewodom (wszystkim) i Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę, Głównej Komendzie Policji Państwowej, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Departamentowi Służby Zdrowia, Urzędowi Spraw Mniejszości w Katowicach

Do wiadomości.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 1925/2.
Warszawa,
dnia 14 listopada 1929 r.

Odpis

W sprawie postępowania z blankietami zleceń wypłaty dawnego typu — w ślad zarządzenia z dn. 7/X 1929 L. D. VII. 1560/2/29.

Do

wszystkich władz centralnych.

Niektóre władze i urzędy państwowe przesyłają do Biura Druków Ministerstwa Skarbu zeszyty blankietów zleceń wypłaty dawnego typu, żądając nieraz zamiany na blankiety typu nowego.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu oznajmia, że blankiety zleceń wypłaty dawnego typu powinny być zniszczone komisyjnie przez urzędy, w posiadaniu których się znajdują, tudzież, że blankiety zleceń wypłaty nowego typu można nabywać tylko w kasach skarbowych i wyłącznie za gotówkę.

423.

Pismo Nr. SS. 4678/1 z 5 grudnia 1929 r. w sprawie dokształcania pracowników komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w szeregu swych okólników niejednokrotnie podkreślało konieczność dokształcania pracowników

komunalnych i w związku z tem wzmożenia frekwencji słuchaczów na uczelniach i kursach mających za zadanie dokształcanie pracowników komunalnych, a więc na: Studjum Administracji Komunalnej przy Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie, Studjum Handlowem w Krakowie, Instytucie Nauk Handlowych w Wilnie.

Stosunkowo słaba frekwencja wynika z jednej strony z braku dostatecznego uświadomienia wśród pracodawców i pracowników przedewszystkiem zaś jednak jest spowodowana brakiem odpowiednich funduszów. Na to ostatnie niedomaganie cierpią zwłaszcza gminy wiejskie, dla których delegowanie na kurs pracownika obciąża jednorazowo gminę znacznemi kosztami, przekraczającemi częstokroć zdolności finansowe gminy. O wyjeździe zaś pracowników wyłącznie na koszt własny nie może być mowy.

Chcąc pokonać trudności finansowania delegowania pracowników komunalnych na kursy dokształcające w niektórych powiatach utworzono przy wydziałach powiatowych specjalne fundusze na dokształcanie pracowników komunalnych przedewszystkiem gmin wiejskich i miejskich, a również i powiat. zw. komunalnych. Fundusze te powstają z kwot preliminowanych rok rocznie w budżetach sejmików, gmin wiejskich i miejskich następnie przelewane są na odpowiedni rachunek do kasy wydziału powiatowego, bądź do Powiatowej Kasy Oszczędności.

Tam, gdzie powstały tego rodzaju fundusze, wydziały powiatowe wpływają na rady gminne, aby te preliminowały w budżetach ustalone zgóry kwoty.

Koszty delegacji pracownika komunalnego na kurs w każdym poszczególnym wypadku ponosi w ten sposób utworzony fundusz.

Ponieważ sposób ten okazał się praktyczny, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa za pożądane utworzenie takich funduszów we wszystkich powiatach, co też zechce Pan Wojewoda zalecić wszystkim związkom powiatowym na terenie województwa.

424.

Pismo Nr. OJ. 366/1 z 10 grudnia 1929 r. w sprawie sprawozdań rocznych z inspekcji wojewódzkiej.

Do

P. P. Wojewodów.

W związku z § 38 instrukcji dla wojewódzkich inspektorów starostw, § 22 instrukcji dla wojewódzkich inspektorów związków komunalnych i ostatnim ustępem okólnika Nr. 2 z 16.I 1929 r. Nr. OJ. 830/i/29/p./R. w sprawie inspekcji merytorycznych. Ministerstwo prosi Pana Wojewodę o nadesłanie *w terminie nieprzekraczalnym do 20 stycznia 1930 r.* sprawozdania rocznego z działalności inspekcji wojewódzkiej za rok 1929 sporządzonego na załączonym formularzu (w jednym egzemplarzu). W razie potrzeby można dołączyć do tego sprawozdania uwagi Pana Wojewody, charakteryzujące bliżej działalność i wyniki inspekcji wojewódzkiej w r. 1929.

Do sprawozdania rocznego należy dołączyć plan działalności inspekcyjnej na rok 1930 podzielony na takie same 3 zasadnicze grupy jak sprawozdanie, a ujęty zarówno rzeczowo, ze wskazaniem stopnia aktualności poszczególnych zadań i prac oraz kolejności ich realizacji jak i chronologicznie ze wskazaniem terminów zamierzonych czynności inspekcyjnych i urzędów, które w tych terminach mają być zlustrowane.

Zarazem z uwagi na potrzeby inspekcji ministerjalnej w związku z jej reorganizacją, Ministerstwo prosi Pana Wojewodę o zarządzenie wypełnienia — na podstawie danych posiadanych przez Urząd Wojewódzki i według stanu z dnia 1.I 1930 r. załączonych kwestjonarjuszy, zawierających ogólne informacje o powiatach (dla każdego powiatu oddzielnie) i nadesłania ich Ministerstwu równocześnie ze sprawozdaniem rocznem.

zał.

Województwo: 1

Ilość starostw:

Ekspozytury starostw:

Ilość wydziałów w U. Woj.

SPRAWOZDANIE

z działalności inspekcji wojewódzkiej za rok 1929.

I. **Inspektor starostw (nazwisko i imię):**

Grupa	RODZAJ CZYNNOŚCI	Ilość czynności	Ilość dni zużytych wogóle	Ilość dni spędzonych w podróży w/g rachunków koszt. podr.	Uwagi co do bliższej charakterystyki dokonanych czynności, ich zgodności z planem, aktualności zadań wyników inspekcji stopnia poprawy stanu organizacyjnego i t. p.
1	Inspekcje starostw				
	A) wyłącznie organizacyjne:				
	a) ogólne				
	b) częściowe				
	B) organiz. połączone z badaniami merytorycznemi:				
	a) ogólne				
	b) częściowe				
	Razem . .				

2

Grupa	RODZAJ CZYNNOŚCI	Ilość			Uwagi co do bliższej charakterystyki dokonanych czynności, ich zgodności z planem, aktualności zadań wyników inspekcji, stopnia poprawy stanu organizacyjnego i t. p.
		czynności	dni zużytych wogóle	dni spędzonych w podróży w/g rachunków koszt. podr.	
2	Inspekcje (wzgl. wizytacje) innych urzędów podległych Wojewodzie: A) Wydziałów Pow. B) Magistratów C) Gmin wiejskich D) Komend Pow. P. P. E) Posterunków P.P. F) G) Razem . .				
3	Akty zdawczo-odbiorcze starostw, przy których inspektor uczestniczył Razem . .				
4	Dochodzenia A) wstępne B) dyscyplinarne C) Razem . .				
5	Czynności specjalne i różne (udział w wycieczkach, kursach, zjazdach, komisjach, badania specjalne, zastępstwo nacz. wydz. praca referendarska w Urz. Woj. i t. p.) A) B) C) D) E) F) G) H) I) J) K) Razem . .				

3

Grupa	RODZAJ CZYNNOŚCI	Ilość czynności	dni zużytych wogóle	dni spędzonych w podróży w/g rachunków koszt. podr.	Uwagi co do bliższej charakterystyki dokonanych czynności, ich zgodności z planem, aktualności zadań wyników inspekcji, stopnia poprawy stanu organizacyjnego i t. p.
	II. Inspektor związków komunalnych (nazwisko i imię)				
1.	Inspekcje pow. związków komun. A) wyłącznie organizac.: a) ogólne b) częściowe B) organiz. połączone z badaniami merytorycznemi: a) ogólne b) częściowe Razem .				
2.	Inspekcje wzgl. wizytacje innych urzędów: A) Magistr. m. wydziel. B) „ m. niewydziel. C) Gmin wiejskich D) Kas oszczędn. E) Razem .				
3.	Dochodzenia A) B) Razem .				
4.	Czynności specjalne i różne (jak w p. I, 5) A) B) C) D) E) F) Razem .				

4.

Grupa	RODZAJ CZYNNOŚCI	Ilość			Uwagi co do bliższej charakterystyki dokonanych czynności, ich zgodności z planem aktualności zadań wyników inspekcji, stopnia poprawy i t. p.
		czynności	dni		
			zużytych wogóle	spędzonych w podróży w/g rachunków koszt. podr.	
	III. Naczelnicy Wydziałów, inspektorzy i referenci fachowi — inspekcje merytoryczne.				
1.	W zakresie Wydz. Ogólnego A) B) C) Razem:				
2.	W zakresie Wydz. Admin.				
3.	W zakresie Wydz. Bezp.				
4.					
5.					
6.					
7.					
8.					
9.					
10.					

POWIAT: z siedzibą w ....

Obszar w km.² ....

Ludności:

a) w całym powiecie ....

b) w mieście powiatowem ....

Polaków w powiecie: .... % ....

Gmin wiejskich ....

Sołectw ....

Gmin miejskich:

a) wogóle ....

b) wydzielonych z pow. zw. komun. ....

Posterunków P. P. ....

Komisarjatów P. P. ....

Funkcjonarjuszy P. P.:

a) wyższych etatowo .... faktycznie ....

b) niższych " .... " ....

Charakterystyka powiatu pod względem:

a) topograficznym

b) komunikacyjnym

c) bezpieczeństwa publ.

d) gospodarczym

e) społeczno-politycznym

Czy budynek i pomieszczenia starostwa odpowiednie, ewent. dlaczego nie?

Jakość urządzenia biurowego:

a) w Starostwie

b) w Biurze Wydziału Powiatowego

Ilość referatów w starostwie:

a) wogóle

b) z resortu Min. Spr. Wewn. bez służby zdrowia.

Ilość urzędników starostwa z resortu M. S. Wewn, bez służby zdrowia

a) kategorji I .... w tem referujących ....

b) „ II .... „ „ ....

c) „ III .... „ „ ....

Razem ....

Ocena stanu personalnego starostwa pod względem:

a) ilościowym

b) jakościowym

Przeciętna w stosunku rocznym ilość dzienna wpływu korespondencyjnego do starostwa:

a) w roku 1929 ....

b) „ „ 1928 ....

To samo — na 1 urzędnika referującego w dziale M. S. Wewn. bez służby zdrowia:

a) w roku 1929 ....

b) „ „ 1928 ....

Liczba zaległości w starostwie:

a) za kwartał ostatni 1929 ....

b) „ „ przedostatni ....

Cechy ogólne obowiązującej instrukcji biurowej:

Kto i kiedy przeprowadził ostatnią ogólną (normalną) inspekcję starostwa?

Ogólna ocena stanu organizacyjnego starostwa:

Ogólna charakterystyka składu osobowego Wydziału Pow. i Sejmiku Powiatowego.

Budżet Powiatowego Związku Komunalnego:

a) na rok bieżący .... zł., w tem zwyczajny ....

b) z roku poprzedniego .... zł., „ „ ....

Przeciętny budżet gminy wiejskiej:

Stan organizacyjny urzędów gmin:

a) wiejskich,

b) miejskich,

Ocena ogólna działalności gospodarczej gmin:

Kto i kiedy przeprowadził ostatnią ogólną (normalną) inspekcję Pow. Zw. Kom.?

Ogólna ocena działalności Pow. Zw. Komun.

V.

Nowe książki i czasopisma.

A Zalecone do użytku.

425.

Dr. Wincenty Kałuski — **Postępowanie administracyjne.**

Ukazała się nakładem związku pracowników administracji gminnej Rzplitej Polskiej książka dr. Wincentego Kałuskiego, Naczelnika Wydziału w Wojew. Kieleckiem, p. t. „Postępowanie Administracyjne". Książka ta w sposób wyczerpujący i ścisły wykłada *zasady polskiego postępowania administracyjnego* podając bogaty materjał komentacyjny, wiele wzorów podań i załatwień oraz tekst rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dn. 22 marca 1928 r. Książka ta będzie pożyteczną zarówno dla urzędników administracyjnych, jako niezbędny podręcznik, jak i dla szerokiego ogółu obywateli — jako doskonałe źródło do zapoznania się z obowiązującem postępowaniem administracyjnem.

Książkę tę zaleca się do użytku władz administracji ogólnej oraz władz i urzędów samorządowych.

Książkę można nabywać we wszystkich księgarniach. Cena Zł. 6, za egz. oprawny, 8°, 238 st.

Zalecenie niniejsze należy powtórzyć we wszystkich Dziennikach Wojewódzkich, oraz zwrócić na książkę uwagę niezespolonych władz i urzędów administracyjnych.